

че време за губене. Елате. Между тѣзи ключове ще намѣримъ нѣкой за да отворимъ вратцата къмъ лѣса. Ако не сполучимъ нема вече що да направимъ.

— Ще са предадемъ на Бога! приложи Жуанита. Но берберътъ не думаше нищо.

«Ами колата ни и катърътъ ни? рече момничето.

— Забравете ги? Ако сполучимъ да излѣземъ, ще вдемъ дѣто да е; ще вървимъ цѣла нощъ въ лѣса, и утрѣ ще намѣримъ може бы помощъ и покровителство.

— А! ты си нашъ спаситель! рече Жуанита, като си метнѣ ржцѣтъ на врата на Пикильо.

— Не е еще време да ма благодарите не съмъ еще нищо сторилъ за васъ; елате тосѣ часъ.

— Да, уйчо! хайде вече! безъ малко да си изгубимъ живота а ты сѣдишь еще!»

Гонгарельо и той бы желалъ безъ сумнѣніе да не сѣди, но туй му бѣше невъзможно. Главата му бѣше отегнѣла, очитъ му са склоняхъ; цѣлъ истрѣпнѣлъ той бързаше да побѣгне, но краката му го не слушахъ, и прозвѣнаніята, предтечитъ на сѣня, пречахъ му доро и да говори. Подиръ нѣколко минутна борба, навитъ и отмалѣлъ за сѣнь, паднѣ отгорѣ на сламата и заспа, като остави оплашени и истрѣпнѣлы племенницата си и Пикильо.

Напраздно са трудихъ да го събудѣтъ и дигнѣтъ. Той шепнеше нѣколко думы приетѣняше нѣколко стѣпки, и пакъ заспиваше.

«А! извика Пикильо, туй е слѣдствие на чуждото вино що са нарича френско! За да са безопасны, да нѣматъ никакъвъ страхъ отъ жертвата си, приспиватъ я и я правятъ безчувствена.

— Разумѣвамъ. разумѣвамъ. извика Жуанита растреперана; какво ще стане?

— Невъзможно е и на двама ни, ако и да са наемяхмы, да подигнемъ уйката ти. Не трѣба прочее да са грижимъ освѣтъ, за тебе, за тебе, благодарѣнице моя! Ела, да слѣземъ бърже, защото изгубихмы много време!